

Omer Ibrahimagić

DRAGOCJENA KERAMIKA

Kupali bi Vas bojažljivo, prstima koji drhte, nadnoseći se nad tekne, u strahu da nam ne iskliznete iz ruku nenaviklih na ovodunjalučko blago.

Poslije bi Vam posušivali tijela, peškirimama ko bisagama, i pažljivo utrljavali Pavlovićeve kremu, kao da laštimo prastaru kinesku vazu iz dinastije Ming.

Unoseći Vam se u lica, pokušavali smo otkriti nova podudaranja, uočiti što više detalja koji nas približavaju, ovjeriti kaleme.

Obrve smo skupljali htijući odjednom obuhvatiti nastavke.

Sustizalo nas je vrijeme, odmicali smo draga lica od svojih, poboranih i zabrinutih, sve kako bi Vas bolje vidjeli jer ste nam, tu, odmah pred očima, postajali isuviše magloviti. Uživali smo u Vašoj ljepoti tek onda kada je bila na pristojnoj udaljenosti, radujući se pronalasku žile sa suhim zlatom.

Roditeljske su ruke bile sve kraće kako bi stigle obgrliti almas-grane. Sa pogledom se one više nikada nisu dogovorile.

Danas dočekujemo plivače, sve Vas grdeći kada je kosa mokra. Uza se i dalje, samo zatvorenih očiju, bojažljivo privijamo tijela koja sve više liče na čovječija, jer dragocjenosti, bez obzira na starost i kvalitet, ne trpe nemar, tlaku i grubost.

** Pavlovićeva krema je blagotvorna za dječiju kožu*

** Almas - grana je nakit velike vrijednosti, od suhog zlata i dragog kamenja*

ZVRK I TEPSIJA

S mjerom ukalupljen, kosmičkom snagom, krugovima ispunio krug.

Od posude – premalo na očima ostalo. Nestala u volanima, malim i velikim.

Svojim bi sjajem i Sunce od sebe odbijala, grubo, do unedogled.

A sad, zacrnila se, sakriva je noć, dan je otkriva.

Zavrtilo joj se od zvrka koji je zagipsao, a on, gibak – uzvrtio se i pleše.

Sila ga centrifugalna razvlači, ab ovo, od počela u daleke krajeve, preko sedam planina i sedam rijeka. Leluja poput vodenog ogledala, sinhrono, kao kad ga kamen perforira.

Centripetalnom moći, preko sedam mora i sedam dola, sve manje kružeći, sve više vrtložeći, stigne natrag, a u srce. Podsjeti na refleksno sužavanje zjenica dok pogledom fiksiramo ljubav.

Vrijeme istrpi sve, kad već čovjek ne može. Gledajući kako zvrk, ko bez glave, od tepsije bježi i kako joj se, pokoran, promišljeno vraća. Videći kako ga tepsija, vrelog od svoje vreline, bahato tjera, i kako ga, dičeći se njim, prigrlji, smjesti i pomiluje.

Sinergija je očita.

Na sebe pogled prikucava, čula uživanju podučava.
U cirkulusima, u miozi i midrijazi, tepsije i zvrka, zvrka
i tepsije.
Posebnih, tek kada zajedno nastupaju, jednost
ostvarujući.

** Mioza i midrijaza su refleksno sužavanje i širenje zjenica*

OPTIMIZAM SJEĆANJA

Poništavam,
dane crne,
gumicom bijelom,
od vremena sastavljenom.

Ostaju,
tek obrisi,
po životu,
koji (pred)osjećam.

Odlazim,
tamo,
gdje me nema,
ko tražiti.

Dovoljno daleko,
za mene,
nedovoljno blizu,
za beskraj.

Poništavam,
dane crne,
gumicom bijelom,
od vremena potrošenom.

Gledam,
da ne vidim,
što vidjeti,
ne treba.

Zaboravljam,
zaboravu dato.
Zaboravom,
čistoću mislima dajem.

Pamtim,
bijeke dane,
gledajući u prošlost,
crnim očima.

Sam
sebi
sam
dekorater.

Psihologinje bi to nazvale optimizmom sjećanja.